

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **T. Z.**, narozena X,
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem X,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2020, čj. MV-54844-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 18. 2. 2020, č. j. OAM-20213-16/PP-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť není rodinnou příslušnicí občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, a současně jí stanovilo lhůtu 35 dnů k vycestování z území České republiky.
2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dál jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobkynino odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

3. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Obsah žaloby

4. Žalobkyně nejprve obecně namítá, že žalovaná porušila § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, uveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), a dále § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3, § 4 odst. 1, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná také porušila § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně doložila náležitosti podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců svědčící o tom, že splňuje podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobkyně tvrdí, že k žádosti připojila důkazy potvrzující intenzitu partnerského vztahu s druhem, nyní již manželem (zejména čestné prohlášení a fotografie), s nímž žije od podzimu 2019 ve společné domácnosti v České republice. Vývoj jejich vztahu lze prokázat potvrzením o sňatku a oddacím listem, které žalobkyně přiložila k žalobě. Správní orgány však postupovaly v rozporu s judikaturou, pokud nevyhověly její žádosti i přes doložené listiny, provedenou pobytovou kontrolu a podané svědecké výpovědi. Žalobkyně proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Dále poznamenala, že v průběhu řízení uzavřela s druhem sňatek, přičemž v odvolacím řízení ještě nemohla předložit oddací list. Ten nyní předkládá jako nesporný důkaz trvalosti a intenzity vztahu.
6. Žalobkyně zdůraznila, že pokud by soud žalobě nevyhověl, jednalo by se o zcela fatální porušení práva vést rodinný život garantovaného mezinárodním právem. Vzájemná komunikace mezi partnery svědčí o jejich dlouhodobém a intenzivním vztahu. Správní orgány nesprávně vyhodnotily důkazy. Ministerstvo neprovedením důkazů znemožnilo žalobkyni uplatňovat její práva a oprávněné zájmy ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu. Tím byl také porušen § 3, § 4 odst. 1, § 6, § 50 odst. 4 a § 52 správního řádu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně nevysvětlil, proč provedl některé důkazy a jiné nikoli.
7. Žalobkyně má dále za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné závěry ministerstva ohledně soužití ve společné domácnosti, neboť tuto podmínku nepochybně splňuje. Podle judikatury totiž postačuje dovození úmyslu partnerů takto žít do budoucna.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vypořádala shodné námítky žalobkyně. Dále sdělila, že ve správním řízení byl posuzován neformalizovaný partnerský vztah, neboť v jeho průběhu nebyl předložen oddací list. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně zcela rezignovala na prokázání rozhodných skutečností, jelikož předložila jen čestné prohlášení a několik fotografií, které nemohly prokázat tvrzené skutečnosti. Žalovaná má za to, že důkazy byly posouzeny správně a že napadené rozhodnutí je zcela přezkoumatelné. Uzavření sňatku je novou skutečností, která tu nebyla v době rozhodování ministerstva. Žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem na základě dostatečně zjištěného stavu věci a navrhla zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námitek.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Její souhlas s rozhodnutím věci bez jednání se tak podle § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládá.

Zjištění ze správního spisu

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 20. 11. 2019 podala žalobkyně žádost pro občany EU a jejich rodinné příslušníky o povolení k přechodnému pobytu za účelem soužití s občanem České republiky.
13. Žalobkyně k žádosti přiložila mimo jiné potvrzení o zajištění ubytování ze dne 12. 11. 2019 na adrese X, vystavené Z. B. a své čestné prohlášení ze dne 20. 11. 2019. Podle něj se seznámila se svým druhem J. B. v září 2019 v B. v prodejně L., komunikovali spolu přes Facebook, trávili spolu víkendy a v listopadu 2019 se rozhodli spolu žít v bytě jeho matky. K tomu předložila tři společné fotografie ze září a října 2019, čestné prohlášení jejího druha, které bylo obdobného obsahu jako prohlášení žalobkyně, a kopii jeho občanského průkazu.
14. Ministerstvo dne 29. 11. 2019 vyzvalo žalobkyni k odstranění vad žádosti. Uvedlo, že dosud předložené doklady neprokazují, že má žalobkyně trvalý partnerský vztah s panem J. B. a že s ním žije ve společné domácnosti. Konstatovalo, že čestné prohlášení takovým důkazem ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu není. Žádný doklad, který by prokazoval trvalost vztahu, předložen nebyl. Ministerstvo dále uvedlo, že soužití ve společné domácnosti nelze prokázat pouze dokladem, z něhož vyplývá, že žalobkyně bydlí s občanem EU ve stejném bytě či nemovitosti. Takovými doklady mohou být např. doklady o společných dovolených, společné investice do majetku nebo další doklady prokazující dlouhodobé společné partnerské soužití. Předložené fotografie neprokazují trvalost vztahu ani sdílení společné domácnosti. Ministerstvo žalobkyni též poučilo o tom, že doklady, které může žalobkyně případně předložit, nejspíše nebudou *samy o sobě* prokazovat existenci partnerského vztahu, lze proto navrhnout provedení účastnického výsledku či výsledku druha. Takový výslech může být proveden pouze tehdy, budou-li alespoň tvrzeny konkrétní skutečnosti, z nichž má vyplývat existence a trvalost vztahu k občanu EU a soužití ve společné domácnosti.
15. Ministerstvo dále požádalo policii o provedení pobytové kontroly, která proběhla dne 5. 12. 2019. Při ní policie zjistila, že žalobkyně a její druh spolu žijí na adrese hlášeného pobytu, v bytě matky žalobkynina druha. Na dotazy policistů žalobkyně sdělila, že na této adrese bydlí jen ona a její druh asi od 10. 11. 2019. Policie hovořila též se sousedem, který potvrdil, že žalobkyně s druhem zde bydlí, vídá je často.

16. V reakci na výzvu ministerstva v podání ze dne 16. 12. 2019 žalobkyně podrobněji popsala, jak se seznámila se svým druhem. Po seznámení si během týdne telefonovali, o víkendu se vydali na výlet, další víkend navštívili též druhovy příbuzné. Osobně se vídali o víkendech, mezitím komunikovali prostřednictvím sociálních sítí. Druh žalobkyni představil svým rodičům, ona jej následně představila své matce. Protože se vídali jen o víkendech a chyběli si, rozhodli se žít společně. Proto žalobkyně přijela ze Slovenska za svým druhem a od listopadu 2019 se k němu nastěhovala. V současné době navštěvuje kurzy českého jazyka, aby mohla lépe získat práci. Sní o založení rodinného podniku s druhem a o tom, že budou mít v průběhu času rodinu a děti. K tomuto vyjádření žalobkyně přiložila také další společné fotografie.
17. Dne 20. 1. 2020 žalobkyně při seznámení s podklady rozhodnutí předložila správnímu orgánu I. stupně pracovní smlouvu uzavřenou s agenturou práce ze dne 16. 1. 2020.
18. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo žádost žalobkyně zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a téhož zákona. Uvedlo, že si je vědomo, že neexistuje žádný konkrétní doklad k prokázání existence trvalého partnerského vztahu mezi cizincem a občanem EU a existence společné domácnosti. V praxi může být prokázání takového vztahu značně obtížné a nebudou postačovat pouze listinné důkazy. Je to nicméně především cizinec, kdo má sám vyvinout důkazní aktivitu a tvrdit skutečnosti rozhodné pro posouzení naplnění zákonných podmínek. Ministerstvo citovalo judikaturu a konstatovalo, že minimálně roční trvání vztahu považuje za nezbytné pro naplnění podmínky trvalosti vztahu. Nicméně trvání vztahu v čase je samo o sobě pouze jednou z podmínek, aby vztah mohl být považován za trvalý. Podmínka trvalosti vztahu přitom musí být naplněna již v době podání žádosti. Z dokladů předložených žalobkyní nevyplývalo, že by její vztah s druhem byl trvalý a bylo by možno odlišit jej od pouhého „chození“ a bydlení v jednom bytě. Z předložených dokladů naopak vyplývalo, že se žalobkyně s druhem seznámila v září 2019 a ve společné domácnosti začali žít jen několik dnů před podáním žádosti, tedy v listopadu 2019. Žalobkyně nepředložila ani žádné doklady prokazující naplnění druhého znaku společné domácnosti, tedy spotřebního společenství, ačkoli se jedná o skutečnost, kterou lze objektivně doložit. Ministerstvo nezpochybnilo, že se žalobkyně se svým druhem zná a bydlí ve stejném bytě, avšak nelze říci, že by se jednalo o trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo nepřistoupilo k provedení výslechu, jelikož nevědělo, jaké skutečnosti by tímto výslechem měly být prokázány, neboť je žalobkyně ani netvrdila. Ani sama žalobkyně provedení výslechu sebe či druhu nenavrhla.
19. Žalobkyně dne 4. 3. 2020 podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které doplnila podáním ze dne 9. 3. 2020. Žalobkyně namítla, že ministerstvo kladlo příliš velký význam délce trvání partnerského vztahu a nedostatečně se zabývalo dalšími důležitými faktory pro posouzení jeho povahy plynoucími z judikatury NSS. Žalobkyně se svým druhem plánuje společnou budoucnost včetně svatby a početí dítěte. Nedostatek spočívající v nepředložení potřebných dokumentů žalobkyně odůvodnila svou neznalostí cizineckého práva. Žalobkyně předložila důkazy, které považovala za relevantní. Co se týče společného finančního závazku, zdůraznila, že žijí v domě přítelovy matky. Je proto logické, že na sebe nebudou brát velké finanční závazky jako je hypotéka. Rozhodnutí ministerstva podle žalobkyně působí dojmem, že se nesnažilo objektivně posuzovat, zda žalobkyně naplňuje podmínky pro přiznání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie.

20. Dne 23. 4. 2020 žalovaná vydala napadené rozhodnutí. V něm uvedla, že závěr ministerstva, podle kterého vztah mezi žalobkyní a jejím druhem nelze označit za trvalý, je v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Připomněla judikaturu týkající se neurčitého pojmu „trvalost partnerského vztahu“. Ministerstvo dostatečně posoudilo kvalitativní i kvantitativní stránku žalobkynina partnerského vztahu. Ministerstvo žalobkyni správně poučilo, že společnou domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Žádné potvrzení, které by dokazovalo například úhradu nákladů na bydlení, však nebylo doloženo. Žalovaná uvedla, že ministerstvo sice z rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35, nesprávně dovodilo požadavek minimálně roční doby trvání vztahu, aby na něj bylo možno nahlížet jako na trvalý, následně však přistoupilo ke komplexnímu zohlednění všech okolností projednávaného případu. Ministerstvo hodnotilo například skutečnost, že žalobkyně se svým druhem nemá společné finanční závazky, též jejich plány do budoucna nelze označit za konkrétní, neboť k tvrzení, že uvažují o svatbě, nepředestřeli žádnou specifickou představu. Čestná prohlášení žalobkyně a jejího druha ve spojení s několika fotografiemi sice prokazují existenci partnerského vztahu a určitý stupeň citové vazby, nelze však uzavřít, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V řízení, v němž je posuzován neformalizovaný partnerský vztah, není možné doložit jediný doklad, který by prokazoval splnění zákonných podmínek, ale je potřeba danou skutečnost doložit pomocí řady dokumentů, které při souhrnném posouzení osvědčí splnění podmínek. Ministerstvo netrvalo pouze na listinných dokladech a nabídlo žalobkyni možnost zvolit si způsob prokázání jejích tvrzení. Sama žalobkyně nenavrhla v průběhu řízení ani provedení výslechů. Za dané situace žalovaná považovala provedení výslechů za nadbytečné.

Posouzení žaloby

21. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
22. Podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2, b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a c) doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.
23. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
24. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který *prokáže*, že má s občanem Evropské unie *trvalý partnerský vztah*, který není manželstvím, a *žije s ním ve společné domácnosti*; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména *povaha, pevnost a intenzita vztahu*.

25. Žaloba není důvodná.
26. Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu citovaného § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musí splňovat dvě podmínky. Jednak musí mít trvalý partnerský vztah s občanem Evropské unie, který není manželstvím, jednak s tímto občanem musí žít ve společné domácnosti. Z textu zákona jednoznačně vyplývá, že obě tyto podmínky musí být splněny současně. Břemeno tvrzení i důkazní ohledně splnění obou podmínek spočívá na cizinci (viz např. rozsudky NSS ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010 – 76, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 – 37). Správní orgán je ovšem v řízení povinen vést účastníka řízení k tomu, aby v řízení mohl uplatnit důkazy k prokázání svých tvrzení, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců.
27. Pokud § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zmiňuje vedle sebe požadavek na trvalost vztahu a nutnost soužití ve společné domácnosti, jehož znakem je rovněž trvalé soužití, pak je třeba tento pojem vyložit tak, že zde zákonodárce formuloval požadavek na určitou kvalifikovanou trvalost (srov. již zmiňované rozsudky NSS č. j. 4 Azs 151/2015 – 35 a č. j. 6 Azs 216/2016 – 44). Jak Nejvyšší správní soud konstatoval ve vztahu k ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, jež bylo nahrazeno nyní aplikovaným ustanovením, při aplikaci neurčitého právního pojmu trvalý vztah v kontextu vztahu druhá a družky je třeba vycházet z toho, že zatímco u manželství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, je třeba pečlivě zkoumat jak jeho kvantitativní, tak i kvalitativní stránku. U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Důležité je rovněž posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera (již zmiňovaný rozsudek č. j. 4 Azs 151/2015 – 35).
28. Prostřednictvím těchto hledisek je v nyní řešené věci nutno hodnotit způsob, kterým se žalobkyně coby žadatelka o povolení k přechodnému pobytu snažila prokázat naplnění podmínek stanovených v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, stejně jako procesní aktivitu správních orgánů a to, jak správní orgány hodnotily zjištěné skutečnosti.
29. V projednávaném případě je především nutno konstatovat, že správní orgán I. stupně splnil svou povinnost vést žalobkyni k doložení povinných náležitostí její žádosti. Jak již soud shora konstatoval, přestože je řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu řízením o žádosti, s nímž se obecně vzato pojí vyšší důraz na procesní aktivitu účastníků (na rozdíl od řízení vedeného z moci úřední, kde je naopak obstarání všech potřebných důkazů věcí především správních orgánů), z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ani v tomto typu řízení nemohou správní orgány zcela neaktivně vyčkávat, jakými přílohami žadatel-cizinec svou žádost doprovodí.
30. V dané věci nicméně ministerstvo výzvou ze dne 29. 11. 2019 vyzvalo žalobkyni, aby odstranila vadu své žádosti spočívající v prokázání, že je rodinným příslušníkem občana

Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Výzva obsahuje detailní poučení, jakým způsobem je možno tuto vadu žádosti odstranit a předestírá žalobkyni i škálu důkazních prostředků, které může za účelem vyhovění výzvě navrhnout. Nad rámec uvedeného provedlo ministerstvo důkaz záznamem o bytové kontrole, kterou policie učinila na základě žádosti ministerstva. V tomto směru tedy není správnímu orgánu I. stupně co vytknout.

31. Sama žalobkyně však nepředložila správním orgánům žádné důkazy sloužící k prokázání skutečnosti, že je rodinným příslušníkem svého druha ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců kromě vlastních prohlášení, čestného prohlášení jejího druha a několika společných fotografií.
32. Žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně hodnotily důkazy a že některé důkazy neprovedly. Neuvádí nicméně konkrétně, ve vztahu k jakým důkazům se správní orgány měly dopustit jejich nesprávného hodnocení, případně jaké důkazy zůstaly opomenuty. Soud proto obecně konstatuje, že žádná taková pochybení v postupu správních orgánů v procesu dokazování neshledal. Je zřejmé, že správní orgány žádný ze shromážděných důkazů neopomněly, provedly je jako důkaz a odůvodnění svých rozhodnutí založily na skutkových zjištěních vyplývajících z provedeného dokazování, při němž nijak nepochybily. Byť ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že čestné prohlášení nemůže být podle § 53 odst. 5 správního řádu důkazním prostředkem (přičemž tento právní názor aproboval NSS například v rozsudku ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 Azs 455/2019 – 32, body 29 a 30), je z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí zřejmé, že správní orgány vycházely též ze skutečností vyplývajících jak z vyjádření žalobkyně, tak z čestného prohlášení jejího přítele (okolnosti jejich seznámení, okamžik zahájení společného soužití, plány do budoucna atd.). Uzavřely, že v čestných prohlášeních nebyly tvrzeny skutečnosti rozhodné pro posouzení splnění podmínek podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
33. Správní orgány neměly na základě shromážděných důkazů pochyb o tom, že mezi žalobkyní a jejím přítelem existuje partnerský vztah a že spolu žijí v jednom bytě. Neměly však za prokázané, a v tomto se soud se správními orgány plně ztotožňuje, že jde o vztah mající zákonem vyžadované charakteristiky (trvalost) a že žalobkyně se svým přítelem sdílí společnou domácnost.
34. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné v otázce prokázání existence společné domácnosti, jak namítá žalobkyně. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvádějí, že žalobkyně a její přítel „začali žít ve společné domácnosti jen několik dnů před podáním žádosti“. Z kontextu odůvodnění jejich rozhodnutí je však zjevné, že je tím myšleno společné žití v jednom bytě, nikoli to, že znak žití ve společné domácnosti byl naplněn. Ostatně samy správní orgány toto své konstatování vzápětí doplňují tak, že nebyl prokázán druhý znak společné domácnosti, tedy spotřební společenství. Tyto úvahy považuje soud za správné. Z judikatury totiž vyplývá, že znaky společné domácnosti jsou jednak společné faktické trvalé soužití a dále spotřební společenství, které spočívá v tom, že každá z osob trvale spolu žijících přispívá podle svých možností na úhradu společných potřeb. Společnými potřebami se rozumí potřeby vymezené rámcem domácnosti, tedy rámcem obvyklých potřeb společných osobám tvořícím toto společenství. Nejčastěji půjde o úhradu základních životních potřeb (strava, bydlení atd.), navíc sem však mohou patřit i zbytné potřeby, které účastníci společenství spojili ke společné úhradě (viz rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 Azs 162/2015 – 29, a

judikaturu a literaturu zde citovanou). Správním orgánům přitom lze přisvědčit, že žalobkyně nijak netvrdila a ani nedoložila společné sdílení domácnosti z hlediska finančního. Je sice pravdou, že žalobkyně a její druh žijí v bytě matky druhá (což správní orgány nijak nezpochybnuly), i za takové situace však jistě vznikají jak náklady související s bydlením (úhrada energií, internetu atd.), tak náklady související s běžným chodem společné domácnosti (nákupy potravin, drogerie, atd.). Ani ve vztahu k těmto nákladům žalobkyně žádný podíl na jejich úhradě nedoložila. Znak společné domácnosti spočívající ve spotřebním společenství tak nebyl prokázán. Tvrdí-li žalobkyně poukazem na judikaturu, že není nutno, aby každý člen společné domácnosti přispíval nutně finančně na její chod, a že naopak typickým znakem je společné hospodaření s obdrženými příjmy, tedy uhrazování společných potřeb bez ohledu na to, kdo z členů domácnosti příjem přináší, je nutno konstatovat, že ani ve vztahu ke společnému hospodaření s obdrženými příjmy žalobkyně žádná relevantní tvrzení ani důkazy nepředestřela.

35. Žalobkyni nelze přisvědčit, že předložila „řadu různorodých dokladů prokazujících zejména intenzitu jejího vztahu“. Žalobkyně i přes výzvu ministerstva v souvislosti s partnerským vztahem předložila toliko svá dvě vyjádření (čestná prohlášení) a čestné prohlášení svého druhá shodného obsahu a několikero společných fotografií. Jak správně konstatovaly správní orgány, tyto podklady nejsou kromě doložení existence vztahu jako takového s to prokázat jeho kvalitu požadovanou zákonem (aspekty trvalosti vztahu, kterými jsou jeho povaha, pevnost a intenzita). Ani z tvrzení obsaženého v žalobě, že „v daném období byla žalobkyně se svým přítelem téměř v denním kontaktu“ nelze dovodit, že jejich vztah byl dlouhodobý a intenzivní.
36. Soud je přesvědčen, že správní orgány hodnotily jak kvantitativní, tak kvalitativní stránku žalobkynina partnerského vztahu. Shodně se správními orgány považuje soud za podstatné, že se žalobkyně se svým přítelem seznámila přibližně dva měsíce před podáním žádosti, společně začali sdílet byt přibližně deset dnů před tímto okamžikem. Byť samozřejmě nelze určit přesnou časovou hranici, která by již svědčila o existence trvalého, pevného a intenzivního vztahu, lze předpokládat, že během cca dvou měsíců se vztah takových kvalit zpravidla nevytvoří. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2020, č. j. 55 A 70/2018 – 66, bod 49, pojem *trvalého partnerského vztahu* ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemůže představovat takový vztah, který je v době rozhodování správních orgánů vztahem sotva existujícím či plánovaným teprve do budoucna.
37. Kromě sdílení společného bytu a trávení společného času na výletech (doloženo fotografiemi) žalobkyně ohledně kvality společného vztahu více nesdělila. Neuvedla, jakým způsobem se finančně podílí na společných výdajích, ohledně budoucích plánů pak skutečně zůstala ve zcela obecné úrovni (neuvedla kdy, kde a za jakých podmínek plánují sňatek, apod.). Závěr správních orgánů, že žalobkyně neprokázala naplnění podmínek podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tak soud považuje za správný. Soud si je samozřejmě vědom toho, že správní orgány jsou povinny rozhodovat podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79). Ani v odvolacím řízení však žalobkyně nepředestřela žádná tvrzení ani důkazy, které by svědčily o takovém prohloubení jejího vztahu, jež by vedlo k jeho změně na vztah trvalý a na soužití ve společné domácnosti. Jak již soud konstatoval shora, primární povinnost jednat aktivně přitom v řízení ležela právě na žalobkyni (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019 – 22).

38. Tvzení žalobkyně, že v průběhu řízení o povolení k přechodnému pobytu uzavřela se svým druhem sňatek, nemá oporu ve správním spisu. Z výpisu z evidence cizinců vyhotoveného před vydáním rozhodnutí žalované (dne 1. 4. 2020) vyplývá, že žalobkyně byla v té době stále rozvedená. Ke sňatku došlo až po vydání napadeného rozhodnutí (dne 22. 5. 2020). Správní orgány tedy tuto skutečnost nemohly nijak zohlednit při svém rozhodování. Stejně tak k této skutečnosti nemohl přihlídnout soud, neboť je pro něj rozhodující právní a skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Proto také neprovedl navržený důkaz potvrzením o svatbě a oddacím listem.
39. Žalobkyně v žalobě cituje množství judikatury zejména Nejvyššího správního soudu, nijak ji však nevztahuje na svou věc, není proto vždy zcela zřejmé, co z citovaných rozsudků dovozuje. Soud obecně konstatuje, že postup správních orgánů východiskům obsaženým v citované judikatuře neodporuje. Rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2017, č. j. 10 Azs 302/2016 – 41, a z něj citované pasáže nejsou pro danou věc příléhavé, neboť v žalobkynině věci neměly správní orgány pochyby o věrohodnosti, pravdivosti či vypovídací hodnotě předložených čestných prohlášení, konstatovaly pouze, že nepostačují k prokázání zákonných podmínek pro vyhovění žádosti. Nebylo proto jejich povinností v této souvislosti provést výsledky autorů čestných prohlášení (žalobkyně a jejího druha) a to tím spíše, pokud ani sama žalobkyně provedení těchto výsledků nenavrhla. Část IV žaloby je pak doslovně okopírována z rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 Azs 162/2015 – 29 (včetně ponechání úvodní pasáže, v níž „žalobkyně“ vytýká, že se „soud dopustil nezákonnosti“ a dalších nerelevantních skutkových okolností hovořících o matce dítěte stěžovatele – tedy okolností zcela odlišných od nyní souzené věci), opět bez adekvátního vztahení zde citovaných závěrů na žalobkyninu věc.
40. Soud závěrem ke zcela obecnému tvrzení o porušení ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců vyjmenovaných v bodu I žaloby ve stejné míře obecnosti konstatuje, že žádné porušení těchto ustanovení v postupu správních orgánů ani v napadeném rozhodnutí neshledal.
41. Soud uzavírá, že správní orgány v dané věci správně aplikovaly § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť oprávněně dospěly k závěru, že pro nenaplnění tam stanovených předpokladů je dán důvod pro zamítnutí žádosti stanovený v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu